

Hồi thứ mười tám

Phong Trần Cuồng Khách

Trong khi Thích Đình Nhận định bước xuống sạp đá, bỗng nghe một giọng nói già nua hỏi :

- Thằng bé kia thương thế của người đã hoàn toàn lành hẳn chưa ?

Thích Đình Nhận nghe thế không khỏi giật nảy mình. Chàng ngó theo hướng tiếng nói phát ra thì thấy từ trong phía sâu của cái sơn động có một lão già gầy đét, tóc tai rối bù ngồi xếp bằng tại đó.

Chừng ấy, Thích Đình Nhận như đã hiểu ra mọi lẽ vội vàng quỳ xuống nói :

- Vãn bối xin cảm tạ ơn cứu mạng của lão tiền bối !

Quái nhân ấy liền cất tiếng cười dài, nói :

- Không phải lay lục làm chi cho mệt, hãy đứng lên đi nào ! Đây, thằng bé kia, người tên gọi là chi thế ?

Thích Đình Nhận trông thấy đối phương có hình dạng thực đáng khiếp sợ, nhưng giọng nói lại rất dịu ngọt, nên liền đáp rằng :

- Tôi họ Thôi...ủa, mà không tôi gọi là Thích Đình Nhận !

Quái nhân ấy có vẻ hơi sững sốt, nói :

- Người gọi là Thích Đình Nhận à ?

- Đúng như vậy !

- Thế người là con của Thích Xuyên Dương chăng ?

Thích Đình Nhận không khỏi giật mình, buột miệng nói :

- Tại sao ông lại biết ?

Quái nhân ấy cười nhạt đáp :

- Đây là ta chỉ đoán vậy thôi !

Nghe thế, Thích Đình Nhận lấy làm nghi. Chàng tự hỏi :

- Không biết quái nhân này là ai ? Tại sao ông ta lại biết mình là con của Thích Xuyên Dương ?

Bởi thế, đôi mắt chàng chiếu rọi ánh sáng kinh ngạc, nói :

- Vãn bối có thể thỉnh giáo cho biết danh hiệu của lão tiền bối không?

Quái nhân ấy cười ha hả một lúc, rồi nói :

- Ta ?... Ta gọi là gì ? Chính ta đây cũng không còn nhớ nữa...!

Thích Đình Nhận ngạc nhiên nói :

- Quên rồi ?

- Đúng như vậy, ta đã quên mất rồi. Ta đã quên mất tất cả rồi ! ồ, này thằng bé kia, tại sao vừa rồi ngươi lại nói ngươi họ Thôi ?

- Vì tôi lại còn một cái tên là Thôi Thiên Hàn !

- Cái chi ?

Quái nhân ấy buột miệng kêu lên một tiếng kinh hoàng, rồi đứng phắt dậy, đôi mắt sáng ngời, bất thần bước thẳng về phía Thích Đình Nhạn, hỏi :

- Ngươi gọi là Thôi Thiên Hàn ?

- Thưa, đúng như vậy !

- Ngươi nói ba lần !

Thích Đình Nhạn cười tự nhiên đáp :

- Thực đấy !

- Ngươi...có biết Thôi Thiên Hàn là ai không ?

Thích Đình Nhạn nói :

- Nguyên nhân tôi có cái tên Thôi Thiên Hàn là như thế này : Lão tiên bối chắc có biết Phong Trần Cuồng Khách Thôi Thiên Hàn ấy chứ ?

- Đúng vậy ! Rồi sao nữa ?

- Nghĩa mẫu của tôi có một người con gái tên gọi là Lê Thái Hoa. Ông biết sự việc đã xảy ra như thế nào không ?

Đôi mắt của quái nhân ấy bỗng sáng rực, nói :

- Sao nữa ?

- Cái lão bất lương !...

- Ha, ngươi mắng ai thế ?

- Tôi mắng Thôi Thiên Hàn !

- Thôi Thiên Hàn ?... Sao thế, vậy ngươi tự mắng ngươi ?

- Không ! Tôi muốn mắng Phong Trần Cuồng Khách Thôi Thiên Hàn kia, vì ông ta là một gã bất lương...!

Thích Đình Nhạn nói đến đây, cố tình dừng câu nói lại, đưa mắt liếc về phía quái nhân ấy, rồi mới nói tiếp :

- Vì ông ta đã đưa người yêu của ông ta cho Thông Thiên Ma Tôn làm tình nhân. Hừ, ông ta dùng mưu ấy cũng thực là sâu sắc. Nhưng ông có biết kết quả thế nào không? Nghe đâu, sau đó vì cơ mưu bại lộ, Lê Thái Hoa bị Thông Thiên Ma Tôn giết chết một cách oan uổng. Vậy, ông thử nghĩ Thôi Thiên Hàn có phải là bất lương không ?

Lúc đó, râu tóc của quái nhân nọ đều dựng đứng cả lên, nói :

- Đúng thế, hẳn là một gã bất lương !

Thích Đình Nhạn cười lạnh lùng nói :

- Vì ông đã hại chết người yêu của ông ta, nên nghĩa mẫu của tôi tức giận tìm ông ta để trả thù. Nhưng con người bất lương ấy lánh mặt không để cho nghĩa mẫu tôi gặp. Do đó, sau khi nghĩa mẫu tôi cứu được tôi liền đặt tên tôi là Thôi Thiên Hàn, cố ý là để nhớ mãi mối thù đối với con người bất lương ấy đã hại chết con của bà.

- Thế nghĩa mẫu của người hiện giờ ở đâu ?

- Đã chết rồi !

- Tại sao chết thế ?

- Bà bị người ta đầu độc giết chết. Người đầu độc bà là Vô Hình Độc Quân.

Nói đến đây, chàng ngưng lại trong giây lát, rồi lại tiếp :

- Thưa lão tiên bối, theo ý ông, thì gã bất lương Thôi Thiên Hàn ấy có đáng giết không?

- Đáng giết lắm !

- Tôi gọi hắn là gã bất lương có quá đáng chăng ?

- Không quá đáng tí nào cả !

- Vậy tôi kêu hắn là gã bất lương phải lắm chứ ?

- Phải lắm !

Thích Đình Nhạn bỗng cười ha hả, nói :

- Thưa lão tiên bối, tôi có một vật này muốn trao cho ông !

- Vật chi thế ?

Thích Đình Nhạn thò vào áo lấy ra phong thư của chàng thiếu niên thô lỗ đã trao trước đây, đưa ra và lạnh lùng nói :

- Đây con người bất lương, đây là phong thư gửi cho ông, ông hãy lấy đi.

Quái nhân ấy biến sắc mặt, đưa mắt nhìn thấy trên phong bì rõ ràng là gửi cho Thôi Thiên Hàn. Lão ta nhận lấy phong thư rồi lật qua lật lại xem xét cho thật kỹ. Trong khi đó, Thích Đình Nhạn đã cất bước bỏ đi ra ngoài cửa động.

Quái nhân ấy vụt quát to :

- Đứng lại !

Thích Đình Nhạn dừng chân quay người lại hỏi :

- Ông còn có việc gì nói nữa ?

- Người có biết ta là ai không ?

- Nếu không biết ông là ai, tại sao tôi lại trao phong thư ấy cho ông ?

Quái nhân ấy liền cất tiếng cười to, nói :

- Thành bé ngông kia, ta phục ngươi, gan ngươi cũng to lắm đấy ! Đã biết ta là ai rồi, thế còn dám mắng ta là gã bất lương ?

- Tôi mắng ông thì sao chứ ?

- Tốt lắm...

- Vì đây hoàn toàn hợp lý, chính ông vừa rồi cũng đã nói đáng mắng kia mà !

Phong Trần Cuồng Khách Thôi Thiên Hàn cất giọng lạnh lùng hỏi rằng :

- Tại sao người biết ta là Thôi Thiên Hàn ?

- Đó có chi là lạ ? Vì khi tôi vừa mắng bất lương thì chẳng phải ông đã nói : “người mắng ai thế ?” đấy sao ? Nhờ thế mà tôi biết ngay ông là Phong Trần Cuồng Khách rồi.

Phong Trần Cuồng Khách buồn rầu cất tiếng than dài, nói :

- Đúng lắm, ta đã hại chết một người con gái đã yêu ta, nhưng bao nhiêu người khác nào có thể hiểu được ta. Ôi ! Sau này ta làm sao dám gặp mặt Lê Thái Hoa ở chốn cửu tuyền ?

Nói dứt lời, giọng lệ nóng tuôn rơi lả chả. Thích Đình Nhận lạnh lùng nói :

- Nếu biết như thế, tại sao thuở ấy ông lại...? Phong Trần Cuồng Khách ông quả là một con người ngông cuồng thật...

- Không ! Ta là một hung thủ giết người đây !

- Ông có hối hận không ?

- Phải, suốt hai mươi năm qua, ta sống mãi ở đây và lúc nào cũng hối tiếc về việc ấy. Ta không thể quên được nàng, nhất là không thể quên được tình yêu của nàng đối với ta.

- Nhưng giờ thì đã muộn rồi !

- Phải, đã muộn rồi. Ta đã hại nàng chết rồi...

Ông nói chưa hết lời, bỗng òa lên khóc một cách đau đớn, trông rất cảm động. Thích Đình Nhận thấy thế cũng mũi lòng suýt nữa rơi lệ.

Qua cử chỉ ấy, đủ thấy sự đau đớn trong lòng của ông ta hết sức chân thành sâu xa. Cử chỉ ấy không thể giả tạo được.

Thích Đình Nhận cất tiếng than, rồi nói :

- Thừa lão tiên bối, ông chớ nên quá đau xót làm gì. Dù sao cô ấy cũng đã chết rồi. Trước kia, khi cô ấy còn sống, ông không đối xử tốt với cô ấy, thì giờ đây dù có khóc bao nhiêu cũng vô dụng thôi !

Phong Trần Cuồng Khách cố đè nén tiếng khóc, nên nhất thời sắc mặt của ông tái nhợt trông thực đáng sợ. Lớp da mặt nhăn nheo của ông đang co rút như hết sức đau đớn.

Ông đưa mắt nhìn Thích Đình Nhận một lúc, bèn nói :

- Thôi, người đi đi !

Nhưng Thích Đình Nhận vẫn đứng yên một chỗ . Phong Trần Cuồng Khách lại nói:

- Hãy để ta ở yên đây, để ta mãi mãi hối tiếc việc làm của ta đối với nàng. Người hãy đi đi, không cần cảm tạ ơn cứu mạng của ta đối với người làm gì !

Thích Đình Nhận vẫn đứng y nguyên một chỗ. Phong Trần Cuồng Khách ngạc nhiên nói :

- Người không đi sao ?
- Tôi chưa muốn đi ngay bây giờ !

Phong Trần Cuồng Khách cất tiếng khẽ than, rồi đưa mắt liếc qua phong thư, hỏi:

- Người đã có gặp Võ Lâm Chi Thân ?
- Tôi chưa có gặp !
- Như vậy, phong thư này người đã lấy được từ đâu thế ?
- Ông ấy bảo đồ đệ của ông...

Sau đó, chàng bèn đem mọi việc kể lại một lượt cho Phong Trần Cuồng Khách nghe.

Phong Trần Cuồng Khách xé phong thư ra xem một lúc, bỗng cau mày lại hỏi Thích Đình Nhận rằng :

- Viết chi thế ?
- Không có viết chi cả sao ?

Nhưng qua thái độ của ông ta sau khi đọc xong bức thư thì có thể đoán biết rằng trong bức thư ấy chắc là đề cập đến những chuyện có dính líu tới giới giang hồ.

Thích Đình Nhận nghĩ thế, liền nhớ đến những quân cờ bằng hồng ngọc, nên đưa mắt nhìn qua Phong Trần Cuồng Khách, nói :

- Thừa lão tiên bối, tôi muốn hỏi ông một việc !
- Việc chi thế ?
- Nghe nói ông có giữ mười sáu quân cờ phía đở bằng hồng ngọc phải không?

Sắc mặt của Phong Trần Cuồng Khách khẽ biến đổi, nói :

- Đúng như vậy, có chi không ?
- Hiện giờ ông còn giữ trong người chứ ?
- Không, đã bị thất lạc rồi !
- Thất lạc tất cả sao ?
- Đúng như vậy !

Thích Đình Nhận cau mày, nói :

- Mười sáu quân cờ ấy có phải là Võ Lâm Chi Thân đã trao cho ông không ?
- Không sai tí nào cả !
- Bộ cờ bằng hồng ngọc ấy có điều chi bí mật chăng ?
- Ta không thể nói được !
- Tại sao thế ?

Phong Trần Cuồng Khách cười ha hả, nói :

- Vậy ta và ngươi đánh cuộc với nhau, ngươi có bằng lòng không ?
- Ông muốn đánh cuộc cái chi ?

- Nếu ngươi thua thì phải làm giúp ta một việc. Trái lại, nếu ta thua thì ta sẽ nói rõ tất cả những bí mật chung quanh những quân cờ bằng hồng ngọc ấy cho ngươi nghe !

- Được, vậy đánh cuộc như thế nào, ông hãy nói đi !

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Ta ra đề thì không công bằng, vậy ngươi hãy ra đề đi !

Thích Đình Nhạn nói :

- Nếu tôi ra đề, mà ông thua thì không hối hận chứ ?
- Không khi nào lại như thế !
- Vậy đề mục của tôi ra có hạn chế trong phạm vi nào không ?
- Không ! Người biết chỉ cứ ra đề nấy. Nhưng nếu là một sự việc cần phải nhớ thì thời gian không thể vượt ra ngoài hai mươi năm về trước.

Thích Đình Nhạn nói :

- Tốt lắm, vậy thì tôi tuân theo ý của ông. Nhưng tôi tuyệt đối không muốn gát hơn ông đâu.

Phong Trần Cuồng Khách cười ha hả, nói :

- Như vậy, theo ý ngươi thì phải làm như thế nào ?
- Theo ý tôi thì hiện giờ trong người tôi có mười sáu quân cờ phía xanh bằng hồng ngọc. Tôi và ông sẽ chia đều nhau, mỗi người giữ tám quân, rồi tùy ý mỗi bên nắm kín một số quân bao nhiêu cũng được. Sau đó, đôi bên sẽ đoán con số cộng chung những quân cờ mà chúng ta nắm trong tay. Nếu ai nói đúng hoặc nói gần đúng với con số cộng chung ấy thì sẽ thắng cuộc.
- Tốt lắm, tốt lắm !

Thích Đình Nhạn thò vào áo lấy ra mười sáu quân cờ, chia cho Phong Trần Cuồng Khách tám quân, còn chàng giữ lại tám quân. Sau đó chàng nắm kín ba quân cờ vào bàn tay mặt, rồi đưa ra nói :

- Xong rồi !
- Ta cũng xong rồi !
- Vậy xin lão tiên bối hãy đoán trước đi !

Phong Trần Cuồng Khách nói :

- Ta đoán tất cả là bốn quân !
- Tôi đoán năm quân.
- Vậy hãy mở ra xem nào !

Phong Trần Cuồng Khách vừa nói dứt lời, Thích Đình Nhạn cảm thấy trong lòng hết sức hồi hộp. Hai người cùng một lúc xòe bàn tay mặt ra.

Khi vừa nhìn kỹ, Thích Đình Nhạn bỗng không khỏi biến hẳn sắc mặt, trán ướt đầm mồ hôi. Vì trong tay Phong Trần Cuồng Khách chỉ nắm có một quân duy nhất. Như vậy cộng tất cả là bốn quân.

Phong Trần Cuồng Khách cười ha hả nói :

- Thành bé kia, người thua rồi !
- Đúng thế ! Tôi đã thua rồi, vậy ông muốn tôi làm giúp ông việc gì ?

Phong Trần Cuồng Khách liền đứng lên, trả tám quân cờ lại cho Thích Đình Nhạn, rồi vụt cất bước đi thẳng ra cửa động, nói :

- Đi ra ngoài này đã !

Thích Đình Nhạn ngạc nhiên nói :

- Để làm gì ?
- Để dạy võ công cho người !

Thích Đình Nhạn không khỏi hồi hộp, nói :

- Ông định truyền dạy võ công cho tôi à ?
- Đúng như vậy, vì nếu người không học võ công của ta thì người không thể làm được việc của ta nhờ đến.

Thích Đình Nhạn chưa biết Phong Trần Cuồng Khách sẽ nhờ mình việc chi, nên bèn bước theo ông ta ra ngoài cửa động.

Trước cửa động là một cánh rừng cổ thụ. Cạnh đấy năm trượng có một dòng nước trong veo, phong cảnh vô cùng xinh đẹp. Gió thổi lá từng không ngớt kêu rì rào, khiến chàng có cảm giác như mình đang đứng giữa chốn non tiên vậy.

Vietkiem.com